

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่อง मुखตลกเป็นสื่อ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่อง मुखตลกเป็นสื่อกับได้รับการสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 4) และเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่อง मुखตลกเป็นสื่อและได้รับการสอนแบบปกติ

ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนเรียนที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่อง मुखตลกเป็นสื่อ และที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่อง मुखตลกเป็นสื่อ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group
3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group
4. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่อง मुखตลกเป็นสื่อ และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group
5. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่อง मुखตลกเป็นสื่อและได้รับการสอนแบบปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนเรียนที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ และที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 4.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ และที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ

	n	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	25	20.96	0.94	
กลุ่มควบคุม	23	19.52	0.90	5.427

จากตารางที่ 4.1 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับ 20.96 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.94 นักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับ 19.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.90 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ Dependent Sample t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน นั่นคือ ก่อนเรียนนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีความรู้ไม่แตกต่างกัน

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group

ตารางที่ 4.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ

	n	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	t
คะแนนเฉลี่ย (\bar{X})	25	20.96	26.36	5.40	
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)		0.94	0.64	0.30	-23.865*
คะแนนรวม		524	659	135	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.2 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับ 20.96 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.94 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 26.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ Independent Sample t-test พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

	n	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	t
คะแนนเฉลี่ย (\bar{X})	23	19.52	24.35	4.83	
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)		0.90	0.83	0.07	-18.910*
คะแนนรวม		449	560	111	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับ 19.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.90 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 24.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ Independent Sample t-test พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

	n	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	25	26.36	0.64	9.451*
กลุ่มควบคุม	23	24.35	0.83	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อและได้รับการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 4.5 เปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อและได้รับการสอนแบบปกติ

	n	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	25	4.22	0.18	
กลุ่มควบคุม	23	3.70	0.27	8.049*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.5 พบว่า หลังเรียน นักเรียนกลุ่มทดลอง มีคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.18 นักเรียนกลุ่มควบคุม หลังเรียนมีคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.27 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ Independent Sample t-test พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นั่นคือ ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ สูงกว่าความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ